

Pengene bliver altså derude, så de 500 mio. kr. er en nettomerudgift for statskassen til det kommunale selvstyre og en nettomerindtjening for det kommunale selvstyre. Sådan er virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg skal såmænd bare spørge finansministeren, om det skal forstås sådan, at regeringen forestiller sig at indgå en hemmelig straffeafale med Kommunernes Landsforenings bestyrelse, og at den ikke bliver forelagt Finansudvalget, når vi skal tage stilling til aktstykket, og ikke bliver forelagt kommunerne, når Kommunernes Landsforening skal godkende aftalen. Er det sådan, eller hvad er det, finansministeren forestiller sig?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

For sidste gang: Det, der står i en aftale mellem regeringen og Kommunernes Landsforening, er det, der gælder. Sådan vil det være, og det er vel også det, man beder Folketinget forholde sig til.

Hvad der i øvrigt drøftes undervejs, og hvad man kunne tænke sig, bliver normalt mellem parterne. Men det er altså ikke en aftale, for skal den i givet fald have virkning, skal den forelægges for Folketinget, og det vil være på et tidspunkt, hvor man må konstatere, at aftalesystemet er brudt sammen. Derfor er regeringens indstilling, at vi tager den rækkefølge, der er fornuftig, dvs. etablerer en endelig aftale, og hvis kommunerne har et ønske om at drøfte, hvad der ville ske, hvis det hele brød sammen, gør vi også det.

Det, vi forelægger for Folketinget, er forhåbentlig en aftale, der er indgået mellem Kommunernes Landsforening og regeringen, og så forholder man sig til det, der står i aftalen. Sådan er det. Men hvis det hele bryder sammen, kommer regeringen selvfølgelig med et oplæg til Folketinget om, hvad vi så vil gøre, og det vil stå på et stykke papir og være synligt for alle Folketingets partier, før regeringen overhovedet beder om, at man skal støtte det.

Kl. 20.55

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg vil ikke bidrage til at forlænge debatten meget mere, men har måske lige et par bemærkninger, som ligger i kanten af de temaer, som så flit-

tigt har været vendt under finansministerens afrunding af debatten.

Hr. Ole M. Nielsen var inde på den særlige situation, som en række kommuner føler sig i, og pegede på behovet for en mere grundlæggende diskussion og debat om det kommunale udligningssystem. Til det vil jeg bare sige, at det er regeringen helt enig i, og det er baggrunden for, at vi har besluttet at reformulere det kommissorium, der ligger fra finansieringsudvalget, og forlænge finansieringsudvalgets arbejde til hen over sommeren, så vi får et ordentligt grundlag for en egentlig udligningsreform.

Reformen skal bl.a. forholde sig til den problemstilling, at der over tid har været en udvikling, hvor de puljer, der afsættes til særlig vanskeligt stillede kommuner, stiger og stiger, hvilket jo afspejler, at de almindelige omfordelingsmekanismer så at sige ikke længere kan gabe over de forskelle, der er kommunerne imellem. Det er vi meget enige i, og det vil kunne få effekt pr. 1. januar 2004, og derfor er det klart; som jeg også sagde i mit første indlæg for snart nogle timer siden, at problemstillingen med de særlig vanskeligt stillede kommuner også må være en integreret del af den forhandling, vi skal ud i med de kommunale organisationer. Når vi ikke har et helt nyt grundlæggende udligningssystem til at køre, må vi altså sikre os muligheden for at kunne håndtere problemerne med de kendte værktøjer.

Det fører mig så direkte over til hr. Klaus Hækkerup, som jeg håber nu i flere omgange har fået så mange svar, at vi ikke skal genoptage diskussionen om kriterier for skattefastsættelse ude i kommunerne. Det, man skal forstå, og som hr. Ole M. Nielsen meget rigtigt har påpeget, er jo, at rammevilkårene for den enkelte kommune kan være varierende, og det er derfor, at regeringen, også før den blev regering, meget klart har markeret, at skattestopet gælder under ét, set i relation til den kommunale sektor. Der er forståelse for, jf. også problemstillingen med en række særlig vanskeligt stillede kommuner, at det kan være nødvendigt at justere skatten i opadgående retning nogle steder, men det må så bare modsvares af, at man andre steder regulerer skatten tilsvarende den anden vej.

Det er også baggrunden for det politiske signal, at med hensyn til at respektere et skattestop, når man indgår en solidarisk aftale, hvor kommunerne står skulder ved skulder, er det lige så væsentligt, at kommunalbestyrelserne de steder, hvor rummeligheden er til det, overvejer med